

[Mølgaard.]

Man kunne derudover sikre de offentligt ansatte, som man gør det nu, tilbagevenden til deres stillinger og for privat ansattes vedkommende sikre en efterløn, der kompenserer for den manglende sikkerhed for at vende tilbage, man har for offentligt ansattes vedkommende.

Forslaget om ministres vederlag, »lex Philip«, kunne jeg tilslutte mig ud fra én synsvinkel, nemlig at enhver minister for at opnå den principielle adskillelse af lovgivnings- og administrationsfunktionen, burde have orlov i hele ministerperioden. Løn niveauet for de pågældende ministre skulle der nok ikke røres ved, sådan som fremskridtspartiet i øvrigt lægger op til.

Der er nogle bensutningsproblemer, der er følger af det nuværende system, men disse rører man ikke ved.

Fremskridtspartiet kan vist bryste sig af at have mange i sin kreds, der har erhvervsmæssig indsigt og ledelseserfaring. Derfra har man formentlig også gjort den helt elementære erfaring, at en dyr medarbejder ofte er den billigste i kraft af evner og arbejdskapacitet. Sådanne folk kan ikke være taget med på råd ved udarbejdelsen af dette forslag, ellers er de gået i alvorlig grad på akkord med sig selv og har sat deres faktiske indsigt i ordningerne og fordringerne i dette hus helt til side. De kan da ikke mene, at det gør mindre, om arbejdskraften er dårligere og opgaverne i dette hus løses på den rigtige vis, i forhold til behovene ude i det private næringsliv. Det kan vel heller ikke være alvor i fremskridtspartiet.

Kurt Hansen (VS):

Vi har flere gange inden for de seneste par år behandlet nogle af de ting, som er udtrykt i det beslutningsforslag, som fremskridtspartiet her har lagt frem.

Når vi har behandlet disse ting, har jeg klart og tydeligt givet udtryk for, at vi principielt ikke har sympati for, at folk kan skovle kæmpemæssige lønninger til sig. Når jeg taler om kæmpemæssige lønninger, så er det 200.000, 300.000, 400.000 kr. osv., det være sig både inden for det offentlige og inden for det private. Vi har ikke den mindste gnist af sympati for disse kæmpelønninger, som i alt væsentlig grad bliver brugt til luksusforbrug af den ene eller den anden art.

Jeg må samtidig sige, at det forslag, som fremskridtspartiet her lægger frem, ikke har en

gnist at gøre med, at det er et mål i sig selv at få nedsat lønningerne med 10 pct. Nej, det, der er meningen med de 10 pct.s nedsættelse af lønninger og vederlag for en lang række folk, ministre, kommunalbestyrelsesmedlemmer, borgmestre, skolekommissionsformænd, næstformænd og hele balladen, er udelukkende et middel for at presse en endnu hårdere indkomstpølitik igennem. Det har hr. Poulsgaard også ganske klart og tydeligt skrevet i bemærkningerne til punkt 1. Der står:

»En 10 pct.s lønnedgang vil virke psykologisk rigtigt. Det folketing, hvis skiftende flertal i 17 år har ført ødslepølitik, bør nu over for befolkningen vise sin vilje til at gå i spidsen med at spare på sig selv i disse for vort land så trange økonomiske tider.«

Det viser bare noget om, at dette er midlet til at føre en strammere indkomstpølitik, og hvis der er nogen, der er modstander af indkomstpølitik, så er det VS. Det tror jeg ikke at fremskridtspartiet er i tvivl om.

Alt dette gas med at prøve at dække det ind under, at man bare skal nedsætte alle gager, alle vederlag, over en bank, vil vi ikke være med til. Vi har sagt, at vi har nogen sympati for at se på de højeste ministergager og på de højeste borgmestergager. Men sagen er den, at der er mange LO-medlemmer, som simpelt hen er blevet tvunget ud af kommunalpølitik, fordi de økonomisk ikke har mulighed for det, fordi kommunalbestyrelsesmøder og udvalgsmøder bliver lagt på tider, hvor de ellers skulle stå og passe deres arbejde, uden at de får en kompensation, der tilnærmelsesvis svarer til den løn, de har mistet. Her synes jeg, der var noget at se på. Vi har selv et kommunalbestyrelsesmedlem, et LO-medlem, som måtte gå ud af kommunalpølitik, fordi vedkommende ikke kunne klare det rent økonomisk. Noget sådant skulle hr. Poulsgaard og fremskridtspartiet hellere tage og se en smule på, hvis man ville tale om lighed og lige muligheder og alt det dér. Det er, som jeg sagde, simpelt hen bare gas.

Hvad angår punkt 2, er der ikke nogen som helst form for rimelighed i, at offentligt ansatte skal miste anciennitet og den beskedne løn, de kan få for deres arbejde, når de er herinde. De skal ikke miste ancienniteten pensionsmæssigt, de skal heller ikke miste mulighederne for at oppebære en vis løn for at lave et vist arbejde. Det ser jeg overhovedet ikke nogen som helst grund til. Når man skal diskutere det, så må man diskutere det sammenhæn-